

Carles Fages de Climent: l'article 150

Carles Fages és el poeta de la gent, de la que ha trobat, ha parlat i comerciat i hi ha estat més o menys amig. Els epígrames no són res més: els seus triomfs (escassos) i les seves misèries (múltiples). Ara, el fet li ha produït una literatura -avui desconeguda- "que jo crec que és admirable" (Josep Pla).

La commemoració del centenari del naixement de Carles Fages de Climent ha originat tota una sèrie d'activitats i actes promoguts per diferents entitats i institucions de l'Alt Empordà. Es va crear una comissió organitzadora que ho havia de coordinar. En els seus inicis vaig comunicar a dues persones conegudes que en fomen part, el meu desig de rebre informació de tota la diversitat de manifestacions que es programessin. No m'han pogut complaure; la coordinació no ha existit: com sempre, en el país, tants caps, tants barrets. Què hi farem!

L'Any Fages tindrà, però, un balanç ben positiu. Sense cap mena de dubte l'aportació més transcendent haurà estat l'edició de la majoria de les obres de l'escriptor. A partir d'ara tindrem a l'abast el gruix de gairebé tot el corpus literari de Fages, gràcies a diverses iniciatives editorials, que inclouen, fins i tot, l'enigmàtic *Somni de Cap de Creus*, tan desconegut. Ara podrem copsar la veritable qualitat i dimensió literària d'un escriptor empordanès mitificat popularment gràcies als seus epígrames.

Aquí em voldria referir concretament a un llibre aparegut fa poc, que alguns poden considerar menor dins del conjunt de l'obra de Fages: el volum *Carles Fages de Climent. Articles*, editat per Brau Edicions amb el suport del Consell Comarcal de l'Alt Empordà i la Diputació de Girona. La cura de l'edició és a càrrec de Jaume Guillamet, que l'ha dirigit, i d'Anna Teixidor que s'ha ocupat de la laboriosa recerca, ordenació de l'obra periodística signada per Carles Fages de Climent des de 1924 fins a 1968. El treball intel·lectual d'investigació literària d'Anna Teixidor, mereix un gran respecte (si bé, començant a llegir aquest llibre podríem tenir la impressió que no tothom pensa així).

Es un recull de 149 articles pretesament

ESPORADA

... el meu desig de rebre informació de tota la diversitat de manifestacions que es programen&. No m'han pogut complaure; Za coordinació no ha existit: com sempre, en el país, tants caps, tants barrets...

exhaustiu. Però Anna Teixidor manifesta que considera la seva obra "difícilment realitzable", i per tant, implícitament ja ens indica que n'hi poden faltar.

A part dels escrits filofranquistes de la immediata postguerra -aspecte ja conegut i comentat de l'autor- i de la resta de producció en castellà fins a la seva mort, m'interessava de manera especial, per raons personals, la crítica d'art que exercí entre 1924 i 1936. Coneixia només alguns d'aquests articles, gràcies a diferents números de *La Nova Revista* que publicava Josep Maria Junoy, trobats en llibreria de vell.

No m'havia preocupat de fer més recerques, però aviat vaig adonar-me que el recull ara publica és incomplet, com a mínim hi falta un text. En un dels exemplars de *La Nova Revista* hi ha una crítica sobre una exposició del pintor Nicolau Raurich signada amb inicials: c. F. de c. Per què? Doncs molt senzill, perquè dues pàgines abans ja hi havia una altra

crítica signada amb el nom complet: C. Fages de Climent. Aquesta darrera és la que ha passat desapercibuda i no figura en el meu article que comenteu.

Crec que faig un servei als fagesdeclimentòfils (perdonin el neologisme pintoresc) reproduint-la a continuació:

EXPOSICIÓ MIQUEL SOLDEVILA (Galeria Arenas).

"Les joies que Miquel Soldevila, tan avar de deixar-se admirar, ens ofereix suava, tenen aquell punt dolc del renaixement plàstic que representen els daners moments del Tizià, arran de les fecundes gosadies de composició del Tintoretto, i les degradacions del realisme decoratiu de Rubens.

Més ençà, el barroquisme plètoric d'arquitecturals opulències, refinaments de l'exquisit decadentisme occidental. Una mica més enllà, la simplicitat estricta, la rigidesa de cànon i la correcció forçada. Classicisme i romanticisme insospitat estan frec a frec en aquell meravellós

fi de segle (Llavors que aquests mots no existien amb la seva jerarquia sistemàtica cronològica, i es podien mesurar les obres segons el sentit que avui representen, per la dosi de gràcia que contenen)

No podeu desplaure doncs a ningú les elaboracions saviantment eclèctiques a què ha arribat el gust depurat d'un artista tan àgil que en la combustió espiritual de la seva activitat creadora sap abrandar-s'hi tot ell, sense que en resti ni la cendra d'una preocupació eventual, ni el carbó d'un afany de significació personalista. Per això, podríem ben dir que l'estil en ell s'és fet perfectió l'originalitat s'és feta tècnica" C. FAGES DE CLIMENT' (*La Nora Revista*, núm.6; pàg. 177. Barcelona, juny de 1927).

L'historiador de l'art Francesc Miralles ha escrit (1983) que els esmalts de l'orfebre Miquel Soldevila són encara les peces cabdals de la tècnica de Limoges, entre nosaltres.

El dijous 27 de Març passat, el diari *Ara*, en el seu suplement *Cultura* recuperava un treball sobre l'obra de Fages signat per Jaume Anglada, interessant i suggeriu com tota la seva literatura. També s'hi publicava un text molt curt del propi Fages, presentant la seva obra, article escrit poc abans de morir, que té aquest inici: "Les lectures d'aquesta vetlla començaran es clouran per ordre rigorosament alfabètic..." Un altre article periodístic oblidat? No, de cap manera; són simplement unes paraules de presentació per a una vetllada de lectura poètica.

Vet aquí, doncs, la situació: els interessats podran retallar el text de crítica d'art que hem reproduït s'hi l'afegim a les 149 col·laboracions en diaris revistes que s'han recollit en el llibre aparegut fa poc, tindrem un número rodó d'articles de Carles Fages de Climent: 150! Segurament se'n foden trobar més, però la feina no és fàcil, ja ho hem comentat. En qualsevol cas, un servidor de vos, de moment, la deixa aquí.

Joan Badia-Homs
Historiador

... El treball intel·lectual d'investigació literària d'Anna Teixidor, mereix un gran respecte (si bé, començant a llegir aquest llibre podríem tenir la impressió que no tothom pensa així) ..